

Sygn. akt V CSK 315/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku E. S.
przy uczestnictwie W. C.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 grudnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania od postanowienia Sądu
Okręgowego w O.
z dnia 7 listopada 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć jednocześnie charakter uniwersalny, przez co należy rozumieć, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw. Jednocześnie, chodzi o problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, oraz z dnia 3 lutego 2012 r. II UK 271/11 – nie publ.).

Problemy sprowadzające się do potrzeby wyjaśnienia dopuszczalności przyjmowania za własne przez sąd drugiej instancji ustaleń sądu pierwszej instancji, w sytuacji zgłoszenia w apelacji zarzutu sprzeczności ustaleń faktycznych, nie spełnia powyższych wymagań. Sąd drugiej instancji może posłużyć się skrótowym sformułowaniem swojej oceny stanu faktycznego sprawy, polegającym na odwołaniu się do ustaleń dokonanych przez sąd pierwszej instancji. Nie oznacza to przy tym, że sąd odwoławczy nie badał stanu faktycznego, lecz jedynie, że w wyniku własnych badań doszedł do wniosków wyrażonych już przez sąd pierwszej instancji (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 2014 r., III CSK 256/13 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2013 r., I CSK 314/12 – nie publ.).

Zagadnienie, które nie występuje „w sprawie”, czyli takie, które nie powstało w stanie faktycznym ustalonym przez sądy w niej orzekające, stanowi zagadnienie abstrakcyjne, nie odpowiadające założeniom i celom art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2004 r., I PK 620/03 oraz z dnia 24 lutego 2005 r., III PK 6/05 – nie publ.). Drugie z zagadnień sformułowanych przez skarżącego nie czyni zadość temu wymaganiu. Ocena zachowania obdarowanej wobec darczyńcy pozostaje bez związku z ustaleniami poczynionymi w sprawie, skoro darowizna została wykonana (a zatem darowane rzeczy weszły do majątku obdarowanej) i nie została odwołana zgodnie z właściwymi przepisami prawa.

Również trzeci problem wskazany przez skarżącego nie usprawiedliwia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wątpliwości związane z potrzebą wyjaśnienia dopuszczalności udowodnienia zakresu majątku dorobkowego stron, treści aktu notarialnego oraz woli darczyńcy za pomocą zeznań świadków i wyjaśnień stron leżą poza zakresem badania Sądu Najwyższego. Zgodnie bowiem z art. 398³ § 3 k.p.c., zarzuty skargi kasacyjnej nie mogą dotyczyć ustalania faktów i oceny dowodów.

Odnosząc się zaś do przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., należy przypomnieć, że o oczywistej zasadności skargi stanowią łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna *prima facie*, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11 – nie publ.). Ponadto istotą powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.). W niniejszej sprawie nie występują okoliczności, które uzasadniałyby oczywistą zasadność skargi.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]